

פרשת אמור

"..אמר אל הכהנים בני אהרן.. לנפש לא יטמא בעמיו כי אם לשארו הקרוב אליו לאמו ולאביו.." (ויקרא כ"א, א'-ב')

מעמדו המיוחד של הכהן, מותנה אמנם בשמירה על הכללים והתנהגות נאותה, אך הוא נובע בעיקר מייחוסו המשפחתי.

בשעה שמת אחד מבני משפחתו של הכהן, הוא יורד מגדולתו, נטמא אליו והופך להיות כאחד האדם.

בימי האבל זוכה הכהן ל'פסק זמן' ממעמדו המיוחד, ותזכורת לכך שמעלתו היא שברירית ואינה נובעת מכח עצמו.

(עיון בפרשת השבוע)

שיעור פרשת השבוע: אליאב לזר

שבת פרשת אמור		י מ י ה ח ו ל	
הדלקת נרות	19:08	זמן תפילין /טלית	04:45←04:51
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בצריף)	08:00
מנחה	13:30	סוף זמן ק"ש	09:10←09:12
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה א' (בחד"א)	13:15
לימוד "מדור לדור"	17:20	מנחה משניות וערבית	19:20
שיעור-הרב ארי	18:00	שקיעה	19:33←19:29
צאת השבת	20:05	ערבית	20:10

אחות תורנית : חגית קאופמן

שבת
שלום

מצקבות פרשת 'אמור'

הרהורים על קנקנים יפים ויפים פחות "...כי-מיום בו; ולא יחלל את-מקדשי"

פרשת אמור פותחת באיסורים מיוחדים החלים על הכהנים ועוברת לרשימת המומים האוסרים על שירותו של כהן במקדש:

"וַיִּדְבֹּר ה', אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל-אַהֲרֹן, לֵאמֹר: אִישׁ מִזֶּרְעֶךָ לְדֹרֹתָם, אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם--לֹא יִקְרַב, לְהִקְרִיב לַחֵם אֶל-לִהְיוֹ. כִּי כָל-אִישׁ אֲשֶׁר-בּוֹ מוֹם, לֹא יִקְרַב: אִישׁ עוֹר אוֹ פֶּסֶחַ, אוֹ חֵרֶם אוֹ שְׂרוּעַ. אוֹ אִישׁ, אֲשֶׁר-יִהְיֶה בּוֹ שִׁבְר רֶגֶל, אוֹ, שִׁבְר יָד. אוֹ-גִבֵּן אוֹ-דֶק, אוֹ תִבְלָל בְּעֵינָיו, אוֹ גֶרֶב אוֹ יִלְפָת, אוֹ מְרוּחַ אֲשָׁךְ כָּל-אִישׁ אֲשֶׁר-בּוֹ מוֹם, מִזֶּרַע אַהֲרֹן הַכֹּהֵן--לֹא יִגַּשׁ, לְהִקְרִיב אֶת-אֲשֵׁי ה' (ויקרא, כא, פס' טז-יט)"

אתמה, מדוע מי שנולד למשפחת כוהנים אך איתרע מזלו והוא עור, פיסח, חרם (שחוטמו שקוע בין שתי העיניים – רש"י) או שרוע (שאחד מאבריו גדול מחברו, עינו אחת גדולה ועינו אחת קטנה, או שוקו אחת ארוכה מחברתה – רש"י) אינו יכול לשרת בקודש? האם בעל המום "מחלל" את מקדש ה'? האם כשרותו של הכהן נקבעת על פי מראהו החיצוני או איכותו הרוחנית והמוסרית?

ויותר מכך, האם ציוויים אלו אינם סותרים כל מה שלמדנו על איכותם של מנהיגים בתרבות היהודית? משה היה מגמגם, לכאורה מום קשה למי שצריך להיות דוברו של העם בפני הרשויות המצריות ומי שצריך להנהיג את העם. אם כך מדוע כהן שגורר רגל נפסל מלשרת בקודש? רק "דוגמנים" אתלטים וטובי מראה התקבלו לעבודת המקדש? והלא אומר הקב"ה במפורש אל שמואל, המתרשם מגובה קומתו של אליאב בן ישי "אל תבט אל מראהו ואל גבה קומתו כי מאסתיהו כי לא אשר יראה האדם, כי האדם יראה לעינים וה' יראה ללבב" (שמו"א טז, ז)!! ואכן נבחר נער קטן קומה, "אדמוני עם יפה עינים וטוב ראי" שנראה כנראה יותר כנער בעל יופי נשי ורך מאשר כגבר מרשים העשוי להיות מלך על ישראל. (ואגב זוהי גם התרשמות גלית הפלשתי ההולך וקרב אל דוד ככתוב "ויראה את דוד ויבזהו כי נער ואדמני עם יפה מראה", שם, יז, פס' מב).

התרבות היהודית התגאתה בהערצת תכונותיו המוסריות של המנהיג וחוכמתו בניגוד לתרבות היוונית שייחסה עוצמה רבה כל כך למראה העיניים. ולא עוד, אלא הרי ייתכן שמום זה מלידה הוא, ואין לנו לטעון אלא כנגד "האומן שעשהו" (ראו תענית כ, ע"ב) ומדוע ייפסל הכהן הרי לא בו האשם?!

אודה, אין לי תשובה מספקת ולא מצאתי בין הפרשנים מי שיניח דעתי. התשובה היחידה שאני יכולה להציע כאן היא התשובה הטמונה בגוף השאלה. כלומר הפסוקים שלעיל מעידים כי המקדש נועד לבני אדם אשר "יראו לעיניים". כבודו של המקדש בעיני בני האדם הפוקדים אותו יחולל אם ישרתו בו אנשים שאינם מעוררים כבוד בלב רואיהם אלא זלזול וגיוח. "דיברה תורה בלשון בני אדם" מסביר לא פעם רש"י ואולי נעזי ונאמר כי "התורה דיברה אל בני אדם" כלומר היא התאימה עצמה לתפיסות של בני-האדם המושפעים ממראה עיניים והמפרשים מושלמות גופנית כזוהי לכבוד והדר ואילו את הפגום מבחינה גופנית הם רואים כפגום גם מבחינה פנימית.

ואנחנו? דומני כי דווקא בימינו, כשכלי התקשורת היוזאליים משפיעים יותר מאי פעם, כש"איך אתה נראה?" ובמיוחד "איך את נראית?" הפכו לשאלות המובילות ... גם אנחנו מתקשים לקבל שדרן/נית טלביזיה או מגיש/ת חדשות שאינם עונים למודל היופי המקובל כיום ויוצא הדופן כמו אמנון אברמוביץ יוכיח...

דברים שכתבה שושי יקותיאל, בתם של חייצ'ה וחיים יקותיאל בערב יום הזיכרון לנופלים במערכות ישראל ולנפגעי פעולות האיבה, תשע"ז. אנו מביאים את הדברים בעלון לזכר אמיתי יקותיאל ז"ל.

זיכרון!

זאת אחריות.

לא רק לזכור

אלא לדאוג שתמיד תהיה, בדרך שלך, שלי,

ולא תיעלם ותתמוסס.

זה לא שצריך להיות עצוב וכואב (כל הזמן), אפילו שאתה לא פה ממשי ופיזי.

שהאחיינים שלא פגשו אותך אף פעם, ילמדו להכיר אותך כל פעם עוד קצת.

שאנשים סביבנו ידעו שאתה חלק מהמשפחה שלנו.

יש הרבה דרכים שאפשר ללכת אתך,

עם המשפחה, עם החברים ועוד-

והמילים כאן

כי אני מרגישה שאם אני לא אדאג לזכור אז..

פתאום, יעבור הזמן

ותיעלם...

זאת אחריות!

זיכרון!

לאייבור ראדר, אתך באבל במות אחיך

בנציון בן יהודה לייב ראדר ז"ל

קהילת סעד

תרנ"א, תרנ"א, תרנ"א...

ביום ראשון הקרוב בשעות הבוקר - יתקיים תרגיל צבאי בשטח הקיבוץ, הכולל:

נחיתת מסוק ותנועת חיילים ברחבי הקיבוץ.

אריאל מאיר סאסי - רב"ש 3 סעד

צ'קס ליכרון מיוחד אליו הולמנתי ב"יד ושם"

ביום השואה הוזמנתי יחד עם משפחתי לטקס מרגש שנערך ב"יד ושם", לזכר קהילת lence שבצפון צרפת שם גרה משפחתו של אבי עד לקיץ 1942. הוריו 'נלקחו' מהרחוב וזכו לנסיעה לאושוויץ, משם כמובן שלא חזרו.

אבי ואחותו מרים טרופר התחבאו אצל חברים ידידי המשפחה, משפחה קתולית מהכפר loos en goel מרים בעליית הגג ואבי בדיר שהיה בחצר, בין החזירים הארנבות והירקות.

בטקס הניחו זרים גם יוכבד שריד והאחיות שרה וחנה טסלר, מקיבוץ יבנה.

דותן צימליסטה

"וחד שבוצות תצעה אק... ביכורי קציר חיטימ..."

כל משפחות קהילת סעד מוזמנות להשתתף בטקס לרגל "חג הביכורים"

שיתקיים אי"ה בשדות החיטה ביום ראשון, ג' בסיוון, 28.5

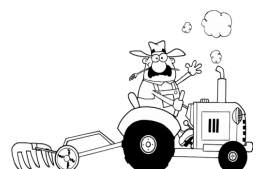
בתוכנית:

17:30 – ניפגש בשער של השדות לפעילות לכל המשפחה, תערוכת כלים חקלאיים, יציאה לסיור מודרך בשדות

ועוד... ונסיים בטקס חגיגי!

רשמו ביומנים...

13ותי הילד הרק, החינוך ותרבות

עוד מילה תודה

"רק מילה טובה / או שתיים / לא יותר מזה / מיד עושה לי טוב" (יעקב גלעד ויהודית רביץ)

ברשימת התודות בשבוע שעבר לכל מי שתרום לטובת כנס הבנים נשמטו שני שמות חשובים. אלו הם כמובן שמותיהם של חמי פיש ואיתי קימלמן, אשר בלעדיהן היום הנפלא הזה שכולנו מתבשמים ממנו, לא היה קורס עור וגידים.

השנה הזדמן לי לעבוד עימן בצוות השבעים ואני כולי התפעלות מצמד החמד הזה. שתי נשות-חייל מלאות מרץ ורצון טוב, מצליחות לעקור הרים ולטחון אותם זה בזה, חרוצות וזריזות, מצליחות לגייס לעזרתן צעירים, ילדים ובוגרים, בעלי מקצוע וחובבים. אתי וחמי מגלות רגישות רבה לשאלות חברתיות בסעד ומתייעצות שוב ושוב ברגע שמתעורר ספק. הן חושבות על כל פרט- מקישוט הכניסה בדגלים ובשלטים ועד הסינרים הכחולים שלבשו המלצרים בכנס, זכר לסינרי המטבח של פעם. וכמובן - אחרי שכולנו הולכים הביתה - הן נשארות לפנות, לנקות ולסדר, כי משהו הרי צריך לטפל בכך...

רק נסו להיזכר בקצב האירועים של החודשים האחרונים: ההצגה בפורים שבה השתיים היו חלק בלתי נפרד מצוות ההפקה ועבדו גם כ... פועלות במה, אירועי פסח (טיול שחזור יום העלייה לקרקע) ואחר כך יום הזיכרון לשואה ולגבורה, יום הזיכרון לנופלים במערכות ישראל המפקד בערב יום העצמאות ומפגש הבנים למחרת. כמובן, לכל אחד מן האירועים היה צוות נפרד שעשה נפלאות - אך הן עמדו מאחור וסייעו, ועבדו בפרך, ותמכו, ובלעדיהן אנה אנו באים?

ועוד לא הספקנו לנשום לאחר יום העצמאות- וכבר, מעשה ניסים, "מישהו" ארגן לנו טיול לקראת יום- ירושלים. נחשו מי?

תודה לכן, אתי וחמי היקרות, ומלוא ההערכה והאהבה- מכולנו.

חזית רפא

שמואל את ירושלים אילו בה

לרגל 50 שנה לשחרור ירושלים, נתכנס ביום שלישי כז' אייר (23.5.17) להודות ונחגוג לכבודה של ירושלים.

19:25 – תפילת מנחה.

שיעור של הרב ארי על מהותו של יום ירושלים. במקביל פעילות של בני עקיבא (מיקום מדויק יימסר בהמשך).

20:00 – תפילת ערבית חגיגית בליווי מוזיקלי.

20:45 – הרצאתו של גיל חובב על אוכל וירושלים.

1. דת, 1. חינוך, 1. תרבות

מכאן ב'ס' 70

לקראת המפגש ביום העצמאות, קיבלו בני הכיתה של רחלינקה (גינזברג) משימה: לחשוב על זכרון אחד שאותו ירצו לחלוק עם כולם.

בתגובה, כתב יוסי אש (בנם של ציפורה ושמעון אש ז"ל): איך זיכרון אחד יכול להכיל ילדות שלמה?

איך זיכרון אחד יכול להכיל את ריח התחמיץ שעליו קפצנו בסילו הגדול, את טעם התותים השחורים שקטפנו מעצי התות שבמתחם הלולים, ואת טעם הקרטיב של מוצאי תשעה באב?

איך זיכרון אחד יכול להכיל את סיפורי ה"לפני שינה" של אלי מלאכי, את טעם הוישניאק בסוכה של ברט, את קולו המוחספס של שמחה, ואת האלגנטיות של סבתא של יגאל?

איך זיכרון אחד יכול להכיל את כאב הזריקה של יוכבד, את ריח האמלגם ששרה רבלין רקחה, את רעש מנועי הטרקטור שאדו תיקן במוסך והמל בדק בסככה?

איך זיכרון אחד יכול להכיל את צליל החליליות, את תזמורת המנדולינות, ואת געיית הפרות ששוב ברחו כי הרפתנים שכחו לסגור את השערים?

איך זיכרון אחד יכול להכיל את צבעי הגנים והבתים הכוללים, את צבע פריחת האלמוגן שעל יד בית הכנסת, ואת צבעי החלון הגדול של בית הכנסת?

איך זיכרון אחד יכול להכיל את גאוותנו על קבוצת הכדורעף, את הזינוקים של פרקש, ההנחתות של יקי, ואת גייגיי שמתווכח עם השופט במשחק כדורעף מול עין המפרץ?

איך זיכרון אחד יכול להכיל את הפינים, השוודים, ואת בסיך, ואשכול, וימין-ברכה ושמאל-ברכה, ואת הרכבת... ואת הירידה הגדולה... זר לא יבין זאת, אבל אני יכול לומר גם היום מי גר איפה, מי היה שכן של מי, באיזה דשא שיחקו כדור עף בשבת אחה"צ, ועל איזה קיר הקרינו סרט בימי שלישי בקיץ.

איך זיכרון אחד יכול להכיל את שריטות ההדרים בקטיפ התפוזים, את נוקשות הספסלים בעגלה שבה נסענו כל שני ורביעי לעבודה בשדה, ואת קו 16, שאורכו 800 מטרים ובסופו מסתובבים, וממשיכים לדלל עוד שורה של גזר? ואיך זיכרון אחד יכול להכיל את דודה מעביר לדום להנפת הדגל ביום העצמאות, את ליפא שואל אחד מי יודע, את מוישלה בן צבי תוקע בשופר, את הקול של דרורי מסתלסל ב"השכיבנו" ואת זה של ידידיה ב"הנני העני ממעש".... את משה גולן קורא בתורה, ואת פיקו מזמן את המגביה, ואת הגולל.

ואיך זיכרון אחד יכול להכיל את כרמלה שמלמדת נימוסי שלחן, את פוריה שדאגה לנו ואח"כ אנחנו דאגנו לה, את שיעורי ההיסטוריה של רחל קרול, את שיעורי הטבע של אלי נהיר, את שיעורי הציור של פיפקה, ואת הלם הילדות שאחז אותנו כשיענקל, הספורטאי הנערץ, כבר לא ילמד אותנו קפיצות מספרת וגלילה? איך זיכרון אחד יכול להכיל את מתיקות התה של רבקה פסטרנק, את טעם השוקו בקייטנה בסידיני עלי, ואת טעם האהבה הראשונה, שכולם פה יודעים עם מי זה קרה, ומתי, ומי התחיל עם מי ומה הלך שם בדיוק.

איך, תגידו, איך זיכרון אחד יכול להכיל את כל זה? איך זיכרון אחד יכול להכיל את קבוצת הילדים מספר 12, שנולדו ביחד, נגמלו ביחד מהסיר, עלו לכתה א' ביחד וסיימו תיכון ביחד, ותודה לאל כולם כאן גם בגיל 63...

ואת זה, תגידו, את זה, זיכרון אחד יכול להכיל?

מכתב האחמט את הלב – בעקבות "מפגש הבנים"

לכל בית סעד היקרים!

רבים וטובים ממני כבר שיבחו ורוממו את הרעיון, היוזמה, הארגון והביצוע המהממים שהיו נחלתנו, "בני המשק לאורך הדורות", ביום העצמאות תשע"ז.

בני המשק שנולדו למציאות של סעד וכך גדלו עד בגרות, מעולם לא חוו חיים מחוץ לקיבוץ עד הצבא, ולכן, הרבה דברים שנראו "כמובנים מאליהם" עבורם, לא היו מובנים לי כלל וכלל.

הגעתי לסעד בגיל 12 ו"נחתתי" הישר לחיקה של משפחת בר"ט כמשפחה מאמצת. להזכירכם, עליתי לארץ בגיל 7 מרומניה, והייתי עסוקה בלימוד המעבר מארץ קומוניסטית למדינת ישראל, ברגע שגמרתי ללמוד איך לבטא "ר" צברית הגעתי לסעד, ושוב- צריך ללמוד הכל מחדש: מה זה שיתוף, איך מותר לדבר עם חברי משק בוגרים (אפילו מורים שלי!) למרות היותי ילדה קטנה... איך זה לשבת בחדר האוכל עם כל חברי הקיבוץ ביחד ולעשות יחד איתם תורנות שבת, ואיך לתור את שבילי הארץ.

דוגמא קטנה: בטיול השנתי הראשון שיצאתי עם הכיתה מסעד, מצאתי עצמי יורדת ממשאית בשעה 4.30 בבוקר בשום מקום, כשהמשאית אמורה לאסוף אותנו בתום 12 שעות, משום מקום אחר. הייתי בהלם. מעולם לפני כן לא יצאתי לאף טיול ולא היה לי מושג מה משמעות הדבר. בדיעבד, כל בני כיתתי הלכו, רצו, קפצו קדימה ורק אני נותרתי מאחור, לא מאמינה שאצליח להגיע לסוף המסלול. למזלי הגדול, אלי מלאכי ז"ל (שהיה יוצא קבוע כמלווה לטיולים שלנו), החליט לפרוש עלי חסותו וצעד איתי מאחור בקצב שלי, ללא הטפת מוסר, ללא צעקות שאני מעכבת את כולם, אלא כל הדרך עודד אותי: "קדימה ברונקה", "עוד קצת"... "כבר רואים את הכביש", ועוד ועוד. לולא אלי, לא בטוח שהייתי מסיימת את המסלול בשלום. יהי זכרו ברוך.

מרגע שהגעתי לסעד, התקבלתי בסבר פנים מאירות של כל חברי המשק, גם כאלה שלא הכרתי מקרוב. כולם התעניינו, כולם עזרו, וכולם היו שם בשבילי. ואכן, עד היום כשאני מספרת לחבריי על "הבית" שלי, הבית מבחינתי הוא סעד. עד אז לא היתה לי יציבות משפחתית, חינוך לערכים, ועשייה ענפה של "ביחד", והכל תמיד בטוב.

אז גם כאחת שבאה מבחוץ ויכולה להשוות, אין ספק שזכיתי בגדול לצמוח ולהתחנך בסעד, ואני בטוחה שהזהות שלי היום עוצבה כולה תודות לסעד- לקיבוץ, לאנשיו ולערכיו.

ולכן זהו המקום להודות, לשבח ולרומם. יישר כח ענק לכל אחד ואחת מכס חברי סעד, על עמלכם בעבר ובהווה, וברכתי לכולכם לעוד שנים רבות וטובות בעתיד.

נונית סאנן (סרגה ספער)

הקומנדקר fe סצ

התרגשתי לשמוע מנחום מנהל הקהילה, על כך ששיפצו את הקומנדקר שסופק כאמצעי בטחוני, לסעד כמו לעוד קיבוצים בסביבה שסבלו ממוקשים בדרכים בשדות.

הקומנדקר של סעד מתוצרת חברת דודג'. הרכב הורכב במיוחד בתעשיות הרכב בנצרת. הוא ממוגן בלוחות פלדה במרכב התחתון ובצדי הרכב ובכך היה מגן נגד מיקוש. להערכתי התקבל בקיבוץ בסביבות – 1967.

תיקון הרכב היה סיוט של כל מכונאי בגלל כמות המיגונים שבו וחוסר גישה למערכות הרכב השונות. בהמשך דרכו עבר למסגרייה – "סעד מתכות" והפך למסגרייה ניידת.

בתמונה הישנה שצולמה להערכתי לפני כ- 44 שנים, אני מצולם בעת תיקון מנוע הרכב יחד עם דני אריאל. לאורך השנים הקומנדקר חונה בסמוך למסגרייה הוא היה כה מוזנח וזה לא מה שהיגיע לו לאחר כל שנות תרומתו להגנה על שלום הנוסעים בקיבוץ. שמחתי לשמוע שזכה להתייחסות הולמת ושופץ. וכמובן שהגעתי לצפות בו ולהיזכר בימים טובים.

יישר כוח על כל ההפקה של יום העצמאות ובכלל שנת ה- 70 לסעד.

נאצט קאט (פנס fe כראלה ופלוימיק קאט)

אז...

והיום!

”הקומנדקר”

לפני כעשר שנים הודיע לי חיים אפשטיין ז”ל, כי הוא מפסיק את ביטוח הרכב לקומדקר ולכן אין לנסוע בו ברחבי המחנה ומחוצה לו.

בחלוף השנים מצב הרכב לא השבית, עוד חלודה ועוד חלקים שפורקו ועוד תהליך הזדקנות...

לא אחד ולא שניים הגיעו אלינו בהצעות לרכישת הרכב: משכיר רכבים למפיקי סרטים, מתעניין מיוקנעם שהקים מוזיאון לכלים חקלאיים, בני סעד שחשקה נפשם ברכב ועוד...

בחלוף השנים נפרדנו מרבים מעובדי הגד”ש, הפלחה, המוסך והמסגרייה שהקומנדקר שרת אותם נאמנה. לצערי מכל הכלים, ביניהם אלו שנבנו ע”י ”מתכות סעד” בהנהגתו של נחמן צור ז”ל, במיוחד עבור חקלאות סעד וכן ליישובים מכל רחבי הארץ – לא נשאר אחד שלם. חלקם הושלכו לגרוטאות ואחד ממרכזי הגד”ש החיצוניים מכר את הכלים לסוחרי גרוטאות.

אולי נשארו פה ושם עוד כמה כלים אבל חסר ה”משוגע לדבר” בכדי לשמר את המעט שנותר.

על רקע זה הבנו במסגרייה שהקומנדקר בן החמישים, הוא אולי השריד האחרון למה שהיה. בעזרתו המסורה של אלישי צימבליסטה שיפצו יחד, צוות המסגרייה, את הכלי שבעתיד הקרוב יוצב בפינת זיכרון נכבדת בכדי שיהיה מה לספר לדורות הבאים ואולי כך ניתן להם את המוטיבציה להשתלב בחקלאות ובבית!

ראי סיאקין

ליונה רוזנטל מלל טוב להולדת הנין
נכד לאפרת ולניצן אמירן, בן ליאל ולרוצי
שתלכי לאמה ולנחת!

שיחות עם ילדי האן

מאת: מרים צרפתי

בעקבות המפגש המרגש שהיה לבני המשק ב'גן – ירוק' המשוחזר ובו נתלו על לוח הציורים והדברים שהם אמרו אז, כילדים בגילאי 3-5, חשבתי שיהיה נחמד לפרסם גם לקט משיחות שהתקיימו בגן בנושאים שונים. לצערי לא הצלחתי לבקש את רשותם של הילדים כך שאוכל לפרסם את שמם. מסיבה זו, העדפתי להציג את דעותיהם התמימות והמעניינות ללא שמותיהם – ממש כפי שביטאו את עצמם בגן..

לקט שיחות עם ילדים שהיו בני 3-4 בשנת 1990

סיפרנו סיפור של ה.כ. אנדרסן "אצבעונית" על ילדה שנולדה מתוך פרח בגן. הילדים צחקו ואמרו שזה לא יכול להיות! אז שאלתי אותם מה הם חושבים... איך מגיעים ילדים לעולם?

ילד: ה' עשה נס ואני נולדתי מהבטן של אמא שלי.

ילדה: אני לא באתי לעולם, אני נולדתי בישראל מאמא שלי אני לא יודעת איך.

ילד: אני הייתי אפרוח שיוצא מהביצה, מהאפרוח נהיה ילד קטן, אני.

ילד: אני נסעתי עם הבטן של אמא שלי לבית חולים, אמא שלי אכלה גרעין של אוכל ואני גדלתי מהגרעין הזה.

ילדה: אני הייתי עובר קטן בבטן של אמא שלי.

ילדה: אמא שלי ליוותה אותי לעולם, כך היגעת.

ילד: אני הייתי בתוך פרח לבן ואבא קטף אותי בחודש תמוז.

ילד: אמא נתנה לי גרעינים ואכלתי וכך נולדתי.

אני אוהב את השבת [היום שוחחנו על ההבדל בין שבת ליום חול]

ילדה: אני אוהבת כשאמא שלי מדליקה נרות ומברכת, כי אז מחלקים ממתק שבת, כל פעם משהו אחר.

ילד: בשבת אני הולך עם אבא שלי ואח שלי לרפת לראות את החליבה. אם אין חליבה אנחנו מצטערים. פעם אפילו נכנסנו עם אבא למקום שהרפתנים עומדים בזמן החליבה, כשהמקום היה נקי.

ילדה: בשבת אני לובשת שמלה יותר יפה משמלת יום חול, אני גם מדליקה עם אמא נר.

ילדה: בשבת אני אוהבת שאוכלים בחדר-האוכל, אני אוהבת שאוכלים עוף ואורז.

ילד: בשבת אני הולך עם אבא לסככה ואני יושב על קלרק וגם אוכלים אבטיח.

ילד: אני אוהב לנסוע לשבת לסבתא שלי בנחלים. בשבת אני הולך עם אבא לבית הכנסת, אני מתפלל ואבא עושה קידוש. אני אוהב לאכול בשבת בחדר האוכל.

כשאמא כועסת עלי האם היא אוהבת אותי? [היום סיפרנו על גוזל היונה שלא היה בטוח שאמא אוהבת אותו כי הוא מציק לה ולגוזלים האחרים]

ילדה : אמא כועסת עלי כשאני עושה שטויות, למשל כשאני משתוללת בחדר האוכל או כשאני הולכת לי לכל מיני מקומות. ואפילו שהיא כועסת, היא אמא טובה ואני לא הולכת לחפש לי אמא אחרת.

ילד : אמא כועסת עלי כשאני רב עם אח שלי, אני חושב שהיא לא אוהבת אותי כשהיא כועסת, אני לא יודע למה.

ילדה : כשאני מרגיזה את אמא, אמא לא כועסת עלי. אני יודעת שאמא אוהבת אותי, אבא אמר לי.

ילד : אבא ואמא אף פעם לא כועסים עלי כי אני לא מרגיז אותם. אני אוהב לאכול בשבת בחדר האוכל.

אתם חושבים שיש אלוקים? [סיפרנו על משה שעלה להר סיני ובני-ישראל ביקשו שיעשו להם "אלוקים אחרים" כזה שאפשר לראות. שאלתי, איך יודעים שיש אלוקים למרות שאנחנו לא רואים אותו...]

ילדה : בטח שיש אלוקים, אפילו שאנחנו לא רואים אותו, אנחנו הרי מתפללים אליו!

ילד : ה' נתן לנו את התורה.

ילדה : איך אנחנו יודעים איך להתנהג? זה הרי כתוב בתורה ואת התורה נתן לנו ה'.

ילד : ה' הוציא את בני-ישראל ממצרים, הוא נמצא אתנו בכל מקום גם בבקר וגם בלילה.

ילד : אני מתפלל לה', כשיעקב ישן אז ירד סולם מהשמים, והמלאכים אמרו ליעקב שה' ישמור עליו.

ילד : כשלבני-ישראל לא היה אוכל במדבר, ה' עשה להם נס והיה להם מן לאכול.

ילדה : ה' בשמים אמא אמרה לי, שומעים אותו שהוא הולך בחרוץ בכל מקום.

והיום הילדים האלה כבר בני 30 (בערך...)

מכתב נוסף מאחמא את הלב

שהתקבל מ "בית כהן" בבאר שבע, שם מתגורר כפיר שהם.

חברי קיבוץ סעד היקרים!

רצינו לומר תודה מכל הלב – תודה על היחס האוהב.

תודה על תשומת הלב בכל שנה – על האכפתיות ועל הניתנה.

תודה על המסורת וההתמדה – תודה במלא המובן ובכוונה.

אנו מעריכים את תרומתכם – ומודים על פועלכם.

מהצוות ומהדיירים

כללי קט'חות בהקצרת מדורות

מאת: אריאל סאסי

- מיקום המדורה ייקבע בשטח נקי מקוצים ומעשבים, במרחק בטחון סביר ממבנים ומכבלי חשמל (בתיאום עם אריאל מאיר סאסי).
- במדורת ילדים עד גיל 15, יש למנות מבוגר אשר יהיה אחראי על המדורה.
- מומלץ לנעול נעליים 'סגורות', ללבוש מכנסיים ארוכים וחולצה מתאימה להגנה על הגוף מפני גיצים וגחלים.
- יש להחזיק בקרבת המדורה 2 דליים מלאים במים למקרה של התפשטות שרפה או פגיעה בנפש.
- יש להרחיק גזיות.
- בסיום האירוע, יש לוודא כיבוי מוחלט של המדורה, בעזרת חול ומים.

אל תעשה

- אין לשפוך/להתיז חומר דליק על האש הבערת!! פעולה זו מסוכנת מאוד ועלולה לגרום לפגיעה בנפש.
- אסור לזרוק למדורה הבערת מיכלי תרסיס, חזיזים או קליעי נשק העלולים להתפוצץ ולפגוע ביושבים סביב למדורה.
- אין לשחק באש ולקפוץ מעליה.
- לא לישון בתוך שקי שינה (מאוד דליקים) סגורים סמוך למדורה, עלול להפוך למלכודת אש.

במקרה של פגיעה

- במקביל לפעולות הכיבוי, יש לקרוא לאחות תורנית (8080) וצוות כיבוי (054-3181346). במידת הצורך להזעיק את מד"א (101).
- אם האש אחזה בבגדיך, עצור ואל תרוץ!! שכב על הקרקע והתגלגל מספר פעמים. ניתן להשתמש בשמיכה או במגבת גדולה כדי לעטוף את הנפגע.
- במקרה של כוויה יש לקרר מיד במים קרים בלבד ולהעביר את הנפגע לטיפול רפואי.
- אין להסיר או לתלוש בגדים חרוכים שנדבקו אל איזור הכוויה.
- במקרה של חדירת גץ לעין יש לשטוף היטב עם הרבה מים קרים.

מדורת ל"ג בעומר בצומר ליל הרק

משפחות יקרות, ביום ראשון הקרוב בשעה 17:00 ניפגש בשטח שליד מקלט קרמיקה

לחגוג את ל"ג בעומר במדורה משותפת.

בתוכנית - אפיית פיתות ופינת יצירה. מוזמנים להביא תפוז למדורה וארוחת ערב.

נתראה בשמחה - הוצאות הארץ